

Forfatter: Claussen, Sophus

Titel: VERS TIL DE DØDE MESTRE

Citation: Claussen, Sophus: "VERS TIL DE DØDE MESTRE", i Claussen, Sophus: *Sophus Claussens Lyrik Bd. 5: Fabler*, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab ; Gyldendal, 1982-, s. 62. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
<https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-claussen07val-shoot-workid61404/facsimile.pdf>
(tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Sophus Claussens Lyrik Bd. 5: Fabler

VERS TIL DE DØDE MESTRE

Som ung jeg havde Stamkafé
i Lykkens saligste Allé.
Held den, som – før hans Hu var tung –
med rene Øjne saa Paris.
Her blir den gamle Mester ung,
den unge Mester ser sig vis.

Hvem traadte der i Stuen ind
med filtret Skæg og vejrbidt Kind:
en Krop saa lang og mager?
Han Klædedragt er saa som saa,
dog lær han lunt med Øjne blaa;
thi selv om Fyren ej er fin,
saa ejer han en Violin,
som synger og som klager.

Han synger selv, hans Røst er sprød;
han synger dog paa Liv og Død,
hvad han har lidt og levet!
og tramper Takt i Stuens Gulv . . .
Det er (forlad mig Rimet) *Ulf*
Ulf Brynjulfsen . . . Forskrevet!
Lidt tør i Mælet: – hvor det kneb
han havde dog det Strøg, det Greb,
som mestrer sine Strenge.
Og synger han af fulde Bryst
vor Sorg, vor Lyst fra nu til Høst,
det er som Sol paa Enge.
Ej Folk, ej Stue sanser han.

– *aimez, chantez!* – Saa standser han
og nikker i det samme
med det belevne Drømmer-Vid,
der før har kendt en bedre Tid,
hen til en Skønhed ung og vild:
„Nu synger vi Chanson d'Avril,
det er for Dem, Madame!“

Han synger Visen om April
og én endnu, en tredje til.
Saa gemmer han Fiolen.
Jeg rejser mig fra Stolen.
„Jeg véd ej Deres Navn paa Fransk,
dog glæder dette Træf en Dansk.
Jeg søgte Frankrig uden Grund
blandt Vismænd og hos Skøger.
Jeg fandt i Deres Smil og Mund,
det Frankrig, som jeg søger.“

Det var ej Drachmann – kun en Spøg,
et Rids, en Streg, et Buestrøg,
en Spillemand, som Gaden sendte
og tog . . .

 Tre Døgn jeg maatte vente.
Og se, da kom Verlaine, Paul,
som drak Guds Blod af Gratiers Skaal.
Velalenhedens fine Leg
gør ham i Dag saa mild og bleg.
Han kender indtil Punkt og Maal,
at Ordet har sin egen Fest,
og, mere gejstlig end en Præst,
han tjener det med ydmyg Taal.
Hvor liflig er Verlaine, Paul,
de Unges ærefulde Gæst:
saa hver Banket blir Offerbaal!

Ulykken jog sin Lances Staal
ind i den gamle Digtets Side;
før man kan tale, maa man lide.
Hvem har ej lidt, i Tavshed lidt,
langt mer, end selv han vilde vide,
for Blod, han ødslede af sit –
hvis Tab han ænsed ej i Tide?
Hvem vandt, saa kunstløs rig, sin Kunst,
saa lavmælt, Talens hede Gunst?
Hvem fik saa vild en Sjælenød
med Ridder-Sir, saa Konge-blød
at skrifte i Gudsmoders Skød?

Der kommer Stéphane Mallarmé,
aab hvilken Fabeldigter, Drømmer!
Det Under, som han lader ske,
Fablernes Fabel, i ham strømmer . . .
dybt af en Kumme, ingen tømmer!
Fyldt over Randen, lod et Tegn han se
paa Skaberrhythme, skabende Idé.
Et Tegn og næsten kun et Tegn
fra en fortryllet Aimagts Egn,
som ej forgaar,
men blot er Gry og Vaar,
Urtaagens øre Avlekraft,
som løsner Barkens Pilesaft.
Og Faunerne vil Fløjten røre
med Gaadeøjne, halvlukt Øre.

Verlaine som en Længelsespil
og Mallarmé med Fabelsmil,
Ulf Brynjulfsen – Triumftogstil! –
er svundne hen. Vi er igen.
Vi er igen. Og i en Fart
vi sætter dem en Mindesten

hver én -
saa glemmer vi dem snart.
(Om lidt skal vore egne Ben
ej trampe mer paa nogen Bulevard.)

Men vi var selv en Længselspil
og grubled med et Fabelsmil
og higed i Triumfbu'stil
at favne ud fra Dagens Dont
mod Solnedgang og Horisont.

Og Livets Larm forbi os gik
med varme løfterige Blik
og sunde Sanser, sunde Sind.
Hej, Kyper, bring mig kun en Drik.
Jeg tror, da hytter jeg mit Skind
for taagedyster Symbolik.

Der er et Sted en Helligdom,
en salig Kirke for hver from.
(Verlaine søgte den i Kirkens Rom.)
Men Livets Vin og Lykke
skal altid staa ved Magt,
jeg tror paa Sol og Mængde,
et Univers af Pragt . . .
i Tidens Længde, Havet
vil staa med os i Pagt.

Og Havet . . . er skønnere
end nogen Kathedral,
det har Verlaine . . . ogsaa . . . sagt.